

ρια του Καραμπατάκη πώς είχε δλο Τούρκοι.

Κι' εκείνος τὸ «ἐπάτησε».

Κι' ἕνας θουργαρόφωνος ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ, σὰν βρῆκεν εὐκαιρία, τὸν ἐπρόδωσε.

Τὸ κεφάλι του μαζὺ μὲ τὸ σπαθί του τὸ κρεμάσαν σὲ ἕναν κούφιο πλάτανο παληὸν, ποὺ ἦτανε στὰ Βοδενά, ἐκεῖ στῆς ἀγορᾶς τὸν δρόμο, λίγο παρκεῖ ἀπὸ τὸ «Συντριβάνι», ποὺ εἶνε τὸ σπίτι τοῦ Τσιρόγκα σήμερα.

Τοῦ πλατανιοῦ ἐκείνου ἡ κουφάλια ἦταν τόσο πολὺ μεγάλη καὶ εὐρύχωρη, ποὺ ἡ τουρκικὴ ἀστυνομία τὸν χρησιμοποίησε νύχτα καὶ ἡμέρα γιὰ προσωρινὸ τμήμα τῶν χωρφυλακῶν τῆς, γιὰ νὰ ἐπιβλέπουνε τὴν ἀγορᾶ. Μαύρη ἐπιβλεψὶ ποὺ κάνανε τῆς ἀγορᾶς!

Κάθε θράδυ ρουχαλιζάνε ἐκεῖ, καθισμένοι ἀπάνω στὶς κάρκες.

Καὶ γιὰ τοῦτο, ἀπὸ τὴ μεγάλη τους τὴν προσοχὴ καὶ τὴν μεγάλη τους ἀγρύπνια, ἕνα πρωτὶ βρεθῆκανε τοῦ πλατανιοῦ οἱ κλάδοι, ἐκεῖ ποὺ ἦταν κρεμασμένο τὸ κεφάλι τοῦ κλέφτη τοῦ Καραμπατάκη, γεμάτοι ἀπὸ λουλούδια.

Κάποιος τὴ νύχτα, ποὺ θὰ εἶχαν μεθύσει μὲ οὔζο οἱ Τούρκοι σκοποῖ, ἀνέβηκε καὶ τάβαλε, γιὰ τὸν ἀγαπούσανε οἱ χριστιανοὶ τὸν κακομοῖρη τὸν Καραμπατάκη σὰν ἔθnikό τους ἥρωα καὶ σὰν ἐχθρὸ τῶν Τούρκων.

Καὶ ἦταν ἐχθρὸς ἀληθινὸς, μεγάλος, τῆς Τουρκίας.

Ἄφου καὶ πεθαμένος, ὅπου ἦτανε, τοὺς πολεμοῦσε καὶ τοὺς σκότωνε.

Τὴν τρίτη θραδυὰ ποὺ κρεμάσαν τὸ κεφάλι του στὸν πλάτανο καὶ τὸ σπαθί του, σηκώθηκε ἀέρας δυνατὸς, μὰ τόσο δυνατὸς, ποὺ γκρέμισε τὸ κρεμασμένο γιαταγάνι τοῦ Καραμπατάκη.

Καὶ καθὼς ἔπεσε ἀπὸ ψηλά, βρῆκε ἀπάνω στὸ κεφάλι ἕναν Τούρκο τσαούση, ποὺ στεκόταν ἀπὸ κάτω καὶ τοῦ ἀνοιξε τὴν κεφάλια του σὲ δυὸ, σὰν καρπούζι!

Τότε κι' αὐτοὶ φοβήθηκαν. Βάλανε τὸ κεφάλι τοῦ κλέφτη σ' ἕνα «μπουργατσάκι» (καζανόπουλο μικρὸ), τὸ σφραγίσανε καλά καὶ τὸ θάψανε σὲ μέρος μυστικὸ, κανεὶς νὰ μὴ τὸ ξέρη!...

Ἔνα αὐτοκίνητο φάνηκε νὰ ἔρχεται ἀπὸ πέρα.

Ἦταν ἀδειανό.

Ἐτοιμαστήκαμε νὰ ἐπιβοῦμε.

— Καθῆστε, εἶπεν ὁ Γέρο-Μάνθος, νὰ σᾶς πῶ τί ἔπαθε καὶ ὁ Λιμπάρτζης, ἀπὸ κάτι Τούρκους κλέφτες στὰ Βοδενά... Αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶνε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀκέρμα πιὸ περιεργή...

— Βιαζόμαστε τώρα. Σὰν ξαναγυρίσουμε τὰ λέμε.

— Νὰ πιά ἕναν καφέ, μᾶς εἶπεν ὁ σωφέρ.

Ἐ Μπάρμπα-Μάνθος, σὰν εἶδε πὼς δὲν μπορούσε πειὰ νὰ μᾶς παρκατήσῃ ἄλλο, ἄρχισε νὰ διηγῆται στὸν σωφέρ τὴν ἱστορία τοῦ Λιμπάρτζη καὶ ἔπειτα τὴν ἱστορία τοῦ Καπετάν - Στάϊκου τοῦ ληστοῦ ποὺ ἐλευθέρωσε μέσα ἀπὸ ἕνα σπίτι μπέγκο μιά Ἑλληνίδα ἀπὸ τὴν "Εδεσσα...

Ἐ ἡλῖος ἄρχισε νὰ πέφτει, δύοντας, πέρα κατὰ τοῦ Βερμίου τὸ βουνό. Μακρὺς σκιὲς ξαπλώνοντουσαν στοὺς κάμπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους, ὅσο ἔπαιρνε τὸ μάτι μας. Ἐ κόττες τοῦ κύρ-Μάνθου εἶχαν κουρνιαξοῦν ἀπὸ ὠρα καὶ ἡ Συρματζοῦδα, ποὺ εἶχε περάσει γιὰ δωδεκάτη φορὰ, κουβαλώντας τοὺς τενεκέδες μὲ νερὸ, μᾶς εἶχε ἀποχαιρετήσῃ πειὰ μὲ τὴν τυπικὴ τὴν «Καλὴ νύχτα».

Τότε πειὰ εἶδαμε καὶ τὴν ὠρα καὶ ἐννοήσαμε πὼς ὁ Μπάρμπα-Μάνθος μᾶς εἶχεν ἀίχμαλωτῆσει μὲ τὶς ἱστορίες του, ἕννεα ὠρες ἀκριβῶς, καὶ σὰν ζητήσαμε καὶ τὸν λογαριασμὸ, εἶδαμε πὼς πληρώσαμε καί... λύτρα!

— Ὁταν ξαναπεράσετε, μᾶς εἶπε χαιρετώντας μας ὁ Μάνθος, ἔχω καὶ ἄλλα νὰ σᾶς πῶ.

Ἀπὸ τὴν ξαναπέσομε στὰ χέρια του, ἔχει καὶ ἄλλους παληοὺς ληστὰς γιὰ νὰ... μᾶς πιάσῃ! ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΑΝ ΣΕΔΕΣ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Προτιμότερο εἶνε νὰ κάθεται παρά νὰ στεκεσαι σρθιος, προτιμότερο νᾶσαι ξαπλωμένος παρά καθισμένος, μὰ προτιμότερο ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶνε νᾶσαι πεθαμένος.

Σαμφορ

Καλοὶ γάμοι ὑπάρχουν, εὐχάριστοι ὄχι.

Λαροσφουκὼ

"Ὅταν μιά γυναίκα κι' ἕνας ἄντρας παντρεύονται τελειώνει τὸ μυθιστόρημα κι' ἀρχίζει ἡ ἱστορία.

Ροσεμπρὺν

Ἐ φύσις ἔσπειρε μέσα στὴν ψυχὴ μας καὶ λουλούδια καὶ ζιζάνια. Προορισμὸς τῆς ζωῆς μας εἶνε νὰ καλλιιεργοῦμε τὰ πρῶτα καὶ νὰ ξερριζώνουμε τὰ δευτέρα.

Βάκων

Ἐ μετριοφροσύνη εἶνε σὰν τὴ σκιά στὴ ζωγραφικὴ. Ἐξαίρει τὴν ὠμορφιά ἑνὸς πορτραίτου.

Λαμπρυγιέρ

Ἐ ὑπομονὴ εἶνε ἡ τέχνη νὰ ἐλπίζει.

Βωβενάργκ

Τὰ λόγια εἶνε ἡ σκιά τῶν ἔργων.

Δημόκριτος

Οἱ μεγάλοι ἄντρες παρήγαγαν τ' ἀριστουργήματά τους μετὰ τὴν ἡλικία τῶν παθῶν, ὅπως μετὰ τὶς ἐκρήξεις τῶν ἠφαιστειῶν γίνεται εὐφορὴ ἡ γῆ.

Σαμφορ

Ἐ ὁ λόγος ποὺ τόσο λίγοι γάμοι εἶνε εὐτυχημένοι εἶνε ὅτι ἡ γυναίκες πλέκουν δίχτυα ἀντὶ νὰ φτιάνουν φωλῆς.

Σουίφτ

Τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα δὲν χρειάζεται φτερά, καλύτερα νὰ τοῦ δένουμε μολύβια στὰ πόδια.

Βάκων

Ἐ γένεια εἶνε νὰ προσέχουμε ὥστε μὲ τὰ λόγια καὶ μὲ τὶς πράξεις μας οἱ ἄλλοι νὰ μένουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ μᾶς κι' ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους.

Λαμπρυγιέρ

"Ἀμα κανεὶς φίλος μᾶς παρᾶσχη καμμιά ὑπηρεσία λέμε: εἶνε φίλος καὶ μᾶς τὴν ὠφείλει. Δὲν σκεπτόμαστε ὥστόσο πὼς δὲν εἶχε καμμιά ὑποχρέωση νᾶνε φίλος μας.

Βωβενάργκ

Ἐ ἀπόλαυσις μπορεῖ νὰ βασίζεται σὲ μιά ἐσφαλμένη ἐντύπωση, μὰ ἡ εὐτυχία ἔχει βάσι τὴν ἀλήθεια.

Σαμφορ

Οἱ ἄντρες ἄς ἔχουν ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια τους πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο καὶ μισόκλειστα μετὰ.

Δις Σκουδέρι

Δυὸ τρόποι ὑπάρχουν γιὰ ν' ἀναδειχθῆ κανεὶς: Ἐ μὲ τὴν δικὴ του ἀξία, ἡ μὲ τὴν μηδαμινότητα τῶν ἄλλων.

Λαμπρυγιέρ

Ἐ σκέψις τοῦ θανάτου μᾶς θλάπτει, γιὰ τὸ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ ζήσουμε.

Βωβενάργκ

Ἐ ὑπάρχουν πιὸ πολλοὶ τρελλοὶ παρά σοφοὶ καὶ σὲ κάθε σοφὸ ὑπάρχει πιὸ πολλὴ τρέλλα παρά σοφία.

Σαμφορ

Γιὰ νὰ πετύχη κανεὶς τελειῶς στὸν κόσμῳ πρέπει νάχη τὸ ὕφος τρελλοῦ καὶ νᾶνε φρόνιμος.

Μοντεσκιέ

Ἐ πείρα εἶνε σὰν τὸ ἄκονι, τροχίζει, ἀλλά καὶ τρώει μὲ τὸν καιρό.

Μπέρνιαρ Σὼ

Ἐ φτωχὸς δὲν εἶνε ὅποιος ἔχει λίγα, μὰ ὅποιος ἐπιθυμεῖ πολλὰ.

Σενέκας

Ἐ σκλάβος ἔχει ἕναν κύριο, ὁ φιλόδοξος τόσοις ὅσοις χρειάζεται γιὰ νὰ πετύχη.

Λαμπρυγιέρ

Μπορεῖ νὰ κρύψη κανεὶς τὴν περηφάνειά του, μὰ τὴ μετριοφροσύνη του ὄχι.

Μοντεσκιέ

Ἐ θυμὸς διώχνει τὸ μυαλὸ ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ βάζει καὶ τὸ σύρτη.

Παροιμία

Οἱ κόρακες τρώνε τὰ μάτια τῶν νεκρῶν κι' οἱ κόλακες βγάζουν τῶν ζωντανῶν.

Παροιμία

Ἀπὸ κάθε κακὸ ὑπάρχει καὶ τὸ χειρότερο, κι' ἄμα σπάση κανεὶς τὸ πῆδι του νὰ δοξάζῃ τὸ Θεὸ ποὺ δὲν ἔσπασε τὸ κεφάλι του.

Χώλλ

